

تولد و پایان عمر یک محصول

اولین اتومبیل پونتیاک در سال ۱۹۰۷ توسط البرت نورث و هنری همیلتون در کارخانه تولید واگن و فنر پونتیاک تولید شد و مورد توجه و استقبال خبرنگاران و علاقه‌مندان اتومبیل قرار گرفت. این شرکت پس از ادغام با کمپانی اتومبیل‌سازی اوکلند، به تولید اتومبیلی تحت این نام پرداخت.

در ژانویه سال ۱۹۰۹، جنرال موتورز ۵۰ درصد سهام اوکلند را خریداری کرد. ۵۰ درصد دیگر سهام نیز پس از مرگ ناگهانی ادوارد مورفی، رییس شرکت اوکلند، به GM واگذار شد و نام اتومبیل‌های این زیرمجموعه مجدداً به پونتیاک بازگشت.

اولین مدل با نام جدید پونتیاک Six نام داشت که در سال ۱۹۲۶ تولید شد. تا سال ۱۹۲۹ تعداد دویست هزار دستگاه از این اتومبیل به فروش رسید.

در طول بحران‌های اقتصادی آمریکا در دهه ۱۹۳۰ این کمپانی نیز مانند مابقی کارخانجات اتومبیل‌سازی از فروش یابینی برخوردار بود، اما با حمایت‌های کمپانی GM توانست به راه خود ادامه دهد. در سال ۱۹۳۴، مدل Pontiac Eight با طرحی بسیار خوب ارائه شد که از این اتومبیل نیز تا سال ۱۹۳۷، تعداد ۲۰۰ هزار دستگاه به فروش رفت. این اتومبیل تا اواسط دهه ۱۹۴۰ یکی از بهترین تولیدات آمریکا محسوب می‌شد. یکی از علل موفقیت این اتومبیل، موتور هشت سیلندر آن بود. این موتور هشت سیلندر بسیار قوی‌تر و نرم‌تر از موتورهای هشت سیلندر V8 کار می‌کرد. در ضمن از موتورهای شش سیلندر تولید شده در این کمپانی نیز در اتومبیل‌های شورولت استفاده می‌شد. اگرچه این کمپانی به علت سود دهی بیشتر، از قسمت‌هایی از بدنه اتومبیل‌های دیگر کارخانه‌ها استفاده می‌کرد. با این وجود محصولات آن در مقایسه با تولیدات کمپانی‌های دیگر کاملاً متفاوت بود. در اوایل دهه ۱۹۵۰، این کمپانی اتومبیل‌هایی تمام هیدرولیک و کاملاً اتوماتیک را تولید کرد و در سال ۱۹۵۵ نیز توانست با بهره‌گیری از موتور جدید هشت سیلندر V8 و استفاده از نیروی برق ۱۲ ولت، فروش خود را به ۵۳۰۰۰ دستگاه در سال برساند. در اواخر دهه ۱۹۵۰ اتومبیل‌های این کمپانی پهن‌تر، کشیده‌تر و کم‌ارتفاع‌تر بودند. مدل Tempest محصول سال ۱۹۶۱، اتومبیلی چهار سیلندر با بازدهی بسیار بالا بود. پونتیاک در سال ۱۹۶۷ بعد از موفقیت فورد و شورولت در عرضه مدل‌های اسپرت، ساخت یک مدل جدید به نام «فایربرد» یا پرنده آتشین را شروع کرد. پرنده آتشین از دو نوع موتور ۶ و ۸ سیلندر استفاده می‌کرد و از شاسی و بسیاری از قطعات کامارو بهره می‌برد. این مدل تا سال ۱۹۶۹ روی خط تولید بود، اما در سال ۱۹۷۰ که نسل دوم این مدل به بازار آمد با

خود موجی از هیجان را در بین عاشقان سرعت به ارمغان آورد. بحران شدید بنزین در دهه ۱۹۷۰ باعث شد تا کمپانی دچار مشکل در زمینه فروش اتومبیل‌هایش شود. از اتومبیل‌های تولید شده در این دهه می‌توان به مدل Firbird Trans AM اشاره کرد که بیشتر شبیه اتومبیل‌های اروپایی است تا مدل‌های قبلی این کمپانی. سال ۱۹۷۳ بدترین سال برای فایربرد بود، به طوری که اعتصاب کارکنان جنرال موتورز که مدت ۱۷۴ روز به طول انجامید، تولید آن را کاهش داد. در این سال رینگ‌های کاملاً جدید که از اشکال شش گوش شبیه لانه زنبور تشکیل شده بود به بازار آمد. در سال ۱۹۷۳ مدل‌های مختلف اتومبیل‌های آمریکایی کوچک‌تر شدند و دلیل آن هم بالا رفتن قیمت نفت بود. در این سال پونتیاک تغییرات مختصری در قسمت جلویی این مدل‌ها ایجاد کرد، ولی موتورها نسبت به سال‌های قبل ضعیف‌تر شدند. در سال‌های تاریک دهه ۷۰ در حالی که اتومبیل‌های آمریکایی به سوی ژاپنی شدن به پیش می‌رفتند پونتیاک یک مدل افسانه‌ای به نام SD 455 - به بازار ارائه کرد. این اتومبیل که در حقیقت یک خودروی مسابقه‌ای مناسب برای استفاده در خیابان بود، به وسیله دست ساخته می‌شد. کارخانه، قدرت آن را ۳۱۰ اسب بخار اعلام کرد که البته در عمل میزان نیروی تولیدی بالاتر از این میزان بود. پونتیاک با این مدل به تنها سازنده اتومبیل‌های اسپرت اصیل آمریکایی تبدیل شد، زیرا تمام رقبا مدل‌های کوچک‌تری را معرفی کرده بودند. این کمپانی در دهه ۱۹۸۰ با شعار «ما هیجان را به شما هدیه می‌کنیم»، مدل دو سرنشینه فیرو را تولید کرد که به خوبی گویای این شعار بود و با فائق آمدن بر مشکلات اقتصادی، توانست از فروش بالایی برخوردار شود.

پونتیاک از سال ۱۹۹۶ شروع به بازیابی گذشته و تولید مدل‌های قدیمی خود کرد. در ۱۹۹۹ مینی ون مونتانا را تولید کرد و در سال بعد به بازسازی و طراحی مجدد بوتویل Bonneville بر مبنای بدنه اولدزموبیل پرداخت.

این کمپانی با تولید اتومبیل‌های اسپرت خود توانست به شهرتی جهانی دست یابد و تولیدات آن هنوز در لیست اتومبیل‌های مطرح جهان قرار دارد. در آوریل سال ۲۰۰۹ در پی تلاش‌های کم سود و مشکلات مالی، GM از قطع تولید پونتیاک در انتهای سال ۲۰۱۰ و تمرکز بر برندهای شورولت، کادیلاک، بیوک و GMC خبر داد. /

